

ΛΕΞΙΛΟΓΙΚΟΙ ΑΡΧΑΪΣΜΟΙ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΙΚΩΝ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΣ

Ὁ πρῶτος, ἀπὸ ὅσο ξέρω, πού τόνισε σέ εἰδικὸ ἄρθρο μὲ τίτλο «Οἱ ἀρχαῖσμοι τοῦ σημερινοῦ γλωσσικοῦ ιδιώματος τῆς Μακεδονίας»¹, τὸν ἀρχαῖκὸ χαρακτήρα τῶν σημερινῶν γλωσσικῶν ιδιωμάτων τῆς Μακεδονίας ἦταν ὁ ἀειμνηστὸς Ν. Ἀνδριώτης. Ἀπὸ τότε, καὶ ἄλλοι ἐρευνητὲς² ἀσχολήθηκαν μὲ τοὺς, λεξιλογικοὺς κυρίως, ἀρχαῖσμούς τῆς Μακεδονίας, καὶ ὅλοι τόνισαν τὴν ἀνάγκη νὰ συγκεντρωθεῖ τὸ γλωσσικὸ ὑλικὸ τῆς περιοχῆς αὐτῆς, γιατί, διαφορετικά, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐκτιμηθεῖ σωστὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀρχαῖσμῶν τῶν γλωσσικῶν τῆς ιδιωμάτων.

Στὸ ἄρθρο πού ἀκολουθεῖ, ἐξετάζονται λεξιλογικοὶ ἀρχαῖσμοι ἀπὸ τὰ χωριά Χωριστή, Ἀδριανή καὶ Δοξάτο Δράμας, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄγνωστοι³ στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα. Ἄς σημειωθεῖ, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθεῖ λαθεμένη εἰκόνα γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν λεξιλογικῶν ἀρχαῖσμῶν στὰ χωριά τῆς Δράμας, ὅτι τοὺς ιδιωματισμούς αὐτούς τοὺς ξεχώρισα ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἐξέταση τοῦ ὑλικοῦ πού συγκέντρωσα σὲ γλωσσοσυλλεκτικὴ ἀποστολὴ στὰ παραπάνω χωριά, καὶ ἀφορᾶ, ὅπως ἀναφέρθηκε πρὶ πάντων, μόνο λέξεις πού εἶναι ἄγνωστες στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα. Τὰ χωριά Χωρ., Ἀδρ. καὶ Δοξ. Δράμας ἀνήκουν στὶς περιοχὲς μικτοῦ πληθυσμοῦ (ντόπιοι-Πόντιοι καὶ Θράκες πρόσφυγες)· οἱ λέξεις ὅμως πού μᾶς ἀπασχολοῦν προέρχονται ὅλες ἀπὸ τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τῶν ντόπιων, πού ἀνήκει στὰ βόρεια ιδιώματα, αὐτὰ δηλ. πού τρέπουν τὰ ἄτονα *e* καὶ *o* σὲ *i* καὶ *u* ἀντίστοιχα, καὶ πού, κατὰ κανόνα, ἀποβάλλουν τὰ ἄτονα *i* καὶ *u*⁴.

1. Ν. Ἀνδριώτης, Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον 1953, σ. 101-108 [= Ἀντιχάρισμα, Θεσσαλονίκη 1976, σ. 239-244].

2. Βλ. Ἀ. Γ. Τσοπανιάκη, Διαλεκτικὰ Μακεδονίας, «Μακεδονικά» 5 (1961-63) 448-457· τοῦ Ἰ. Διοῦ, Γλωσσικὰ Μακεδονίας, «Ἀρχαία Μακεδονία: Ἀνακοινώσεις κατὰ τὸ πρῶτον διεθνὲς συμπόσιον ἐν Θεσσαλονίκῃ, 28-29 Αὐγούστου 1968», Θεσσαλονίκη 1970, σ. 334-352. Ν. Κοντοσόπουλου, Λεξιλογικοὶ ἀρχαῖσμοι εἰς τὰ σημερινὰ γλωσσικὰ ιδιώματα τῆς Μακεδονίας, «Πρακτικὰ Ἀ' Συμποσίου Γλωσσολογίας τοῦ Βορειο-ελλαδικοῦ χώρου, 28-30 Ἀπριλίου 1976», Θεσσαλονίκη 1977, σ. 209-213 κ.ἄ.

3. Θεωρῶ ἄγνωστους τοὺς ἀρχαῖσμούς πού δὲν περιέχονται στοῦ Ν. Ανδριώτης, Lexikon der Archaismen in neugriechischen Dialekten, Wien 1974.

4. Α. Α. Παπαδόπουλου, Γραμματικὴ τῶν βορείων ιδιωμάτων τῆς Νέας Ἑλληνικῆς, Ἀθῆναι 1926, σ. 12 καὶ 14.

διασείζουμι τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται στὴν Ἄδρ. μετὰ τὴ σημασίαν «ἐτοιμάζομαι, προετοιμάζομαι: *ποῦ διασείζισι νὰ πᾶς;*», καί, κατὰ τὴ γνώμη μου, προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀρχ. *διασείομαι*¹. Ἐπειδὴ ἡ ἀναγωγή στὸ *διασείομαι* δὲν παρουσιάζει φωνητικὰ προβλήματα [*διασείομαι*] > **διασείζομαι* (πβ. *σειώ* > *σειζώ*) >² *διασείζουμι*, μετὰ κώφωση τοῦ ἄτονου *ο* καὶ *ε*, ποῦ εἶναι νόμος στὰ βόρεια ἰδιώματα]³, μένει νὰ ἐξετάσουμε πῶς τὸ ρῆμα μας ἀπὸ τὴ σημασίαν τοῦ «σειομαι δυνατὰ» μετέπεσε στὴ σημασίαν τοῦ «προετοιμάζομαι».

Τὸ ρ. *σειέμι* (<*σειομαι*) ἀπαντᾷ καὶ στὰ τρία χωριά ἀπὸ τὰ ὁποῖα προέρχονται οἱ λέξεις ποῦ ἐξετάζουμε μετὰ τὴ σημασίαν τοῦ «βρίσκομαι σὲ διαρκὴ κίνηση ἀσχολούμενος μετὰ δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ». Ἐπειδὴ ὁμοίως συνήθως ἀσχολεῖται κανεὶς μετὰ τὸ νοικοκυριὸν γιὰ νὰ ἐτοιμάσει κάτι (φαγητό, τραπέζι κ.τ.λ.), εὐκόλως μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι τὸ ρ. μετέπεσε στὴ σημασίαν «βρίσκομαι σὲ κίνηση γιὰ νὰ προετοιμάσω κάτι» καὶ κατόπιν «προετοιμάζω». Ἡ σημασία αὕτη τοῦ *σειέμι*, ἐκτὸς ποῦ δικαιολογεῖ τὴν ἐτυμολόγησιν τοῦ *διασείζουμι* ἀπὸ τὸ *διασείομαι*, μᾶς δίνει τὸ κλειδί γιὰ τὴν ὀρθὴ λύσιν ἐνὸς ἄλλου ἐτυμολογικοῦ προβλήματος. Πρόκειται γιὰ τὰ ρήματα *σγείζουμι* καὶ *ξ'γείζουμι*, ποῦ ἀπαντοῦν στὴν Πεντάπολη Σερρών καὶ Πυλαία Θεσσαλονίκης ἀντίστοιχα, καὶ ἔχουν τὴν ἴδιαν ἀκριβῶς σημασίαν ποῦ ἔχει τὸ ρ. *σειέμι* στὰ χωριά ποῦ ἀναφέραμε. Τὸ ρ. *σγείζουμι* προέρχεται, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἀπὸ τὸ μέσο τοῦ μτγν. *συσσειώ* (= *σειώ*, κλονῶ ὁμοῦ)⁴. Ἡ φωνητικὴ ἐξέλιξις τῆς λ. ἦταν ἢ ἀκόλουθη: *συσσειομαι* > **συσσειζομαι* (πβ. *σειώ* > *σειζώ*) > **σσειζομαι* μετὰ ἀνομοιωτικὴ ἀποβολὴ τοῦ *σ* (πβ. *ξυπάζω* <*ζυσπάζω* κ.ἄ.⁵) > **σγείζομαι*, μετὰ ἀνάπτυξιν *γ* ἀνάμεσα σὲ φωνήεντα⁶) *σγείζουμι*, μετὰ κώφωση τῶν ἄτονων *ε* καὶ *ο*. Ὁ τύπος *ξ'γείζουμι* ἀπὸ τὸ *σγείζουμι*, ποῦ ἐγένετο **σ'γείζουμι*, μετὰ ἀποβολὴν τοῦ ἄτονου *ι* καὶ *ξ'γείζουμι*, μετὰ ἀφομοίωσιν τοῦ ἄηχου *σ* ἀπὸ τὸ ἡχηρὸν *γ*. Ἀπὸ τὸ *ξ'γείζουμι* ἔχουμε στὴν Πυλαίαν καὶ τὸ οὐσ. *ξ'γείσ'* ἢ (= 1. ἀπασχόλησιν μετὰ δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ, 2. γενικὰ ἢ ἀπασχόλησιν μετὰ κάτι, 3. προετοιμασία: *ἔχουν χαρὰ καὶ ἔχουν τραγὴ ξ'γείσ'*). Ἡ τελευταία σημασία τοῦ οὐσ. *ξ'γείσ'* ἐνισχύει σημαντικὰ τὴν ὑπόθεσιν ποῦ κάναμε γιὰ τὴ μετάπτωσιν τοῦ ρ. *σειέμι* ἀπὸ τὴ σημασίαν τοῦ «βρίσκομαι σὲ διαρκὴ κίνηση ἀσχολούμενος μετὰ δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ» στὴ σημασίαν τοῦ «προετοιμάζω».

Ἄς σημειωθεῖ πῶς δὲν πρέπει νὰ συγχέουμε τὸ ρ. *σγείζουμι* μετὰ τὸ

1. L i d d e l l - S c o t t - Κ ω ν σ τ α ν τ ι ν ῖ δ η, Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, λ. *διασείω*.

2. Α. Α. Π α π α δ ὀ π ο υ λ ο υ, Ἱστορικὸν Λεξικὸν τῆς Ποντιακῆς Διαλέκτου, τ. Β', Ἀθήναι 1961, λ. *σειώ*.

3. Α. Α. Π α π α δ ὀ π ο υ λ ο υ, Γραμματικὴ, σ. 11.

4. L i d d e l l - S c o t t - Κ ω ν σ τ α ν τ ι ν ῖ δ η, ὀ.π., λ. *συσσειώ*.

5. Μ. Φ ι λ ῆ ν τ α, Γραμματικὴ τῆς ρωμαϊκῆς γλώσσης, Ἀθήναι 1907, σ. 85 κ.ἑ.

6. Ὀ.π., σ. 108.

θρακιώτικο *σ-γίζμαι*¹ (=1. *συγχύζομαι*: *πολὸν σ-γίσκε π τ ἄξ ὁ ἄδρα τς* 2. *τρελ-λαίνομαι*: *Ἄπ' τὸ πολὸν τὸ ξύλο σ-γίσκε τὸ μυαλό τ. Σ-γίσκε ἢ καμῆνι ἢ Τσίτ-τα*. 3. *Ἐνδιαφέρομαι*: *φωναζῶ, ξαναφωναζῶ κι ἐκεῖνι κάνε και δὲ σ-γίζεται*). Ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὶς φράσεις ποὺ διασαφοῦν τὶς σημασίες τοῦ ρ., ἡ σύνδεση τοῦ *σ-γίζμαι* μὲ τὸ *συσσεῖομαι* δὲν εἶναι ἀπίθανη, πιθανότερη ὅμως φαίνεται ἢ προέλευσή του ἀπὸ τὸ ρ. *συγχύζομαι*. Τὴν ἄποψη αὐτὴ δὲ μπορούμε νὰ τὴν ὑποστηρίξουμε μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα, γιατί καὶ τὸ *συγχύζομαι* καὶ τὸ *συσσεῖομαι* μπορούν, ἀπὸ διαφορετικοὺς δρόμους, νὰ μᾶς ὀδηγήσουν καὶ φωνητικὰ καὶ σημασιολογικὰ στὸ ρ. *σ-γίζμαι*. Ἡ διαρκὴς ὅμως παρουσία τοῦ ρ. *συγχύζω* (<*συγγέω*) στὴ γλώσσα μας, τὸ κάνει πιθανότερο ὡς πηγὴ προέλευσης τοῦ *σ-γίζμαι*. Τὰ ἴδια ἰσχύουν καὶ γιὰ τὸ κοζανίτικο *σνῆζον* (=συγχύζω)² καὶ τὸ σιατιστινὸ *σνῆσμός* (=σύγχυση). Ὁ καθηγητὴς Ἄγ. Τσοπανάκης στὴν ἐργασία του «Τὸ σιατιστινὸ ἰδιώμα»³ παράγει τὸ δεύτερο ἀπὸ τὸ *μτγν. συσσεισμός*: πιθανότερη ὅμως φαίνεται ἢ προέλευσή του ἀπὸ τὸ ρ. *σνῆζον*, καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ *συγχύζω* > *συχύζω*, μὲ ἀπλοποίηση τοῦ συμφωνικοῦ συμπλέγματος *γγ>χ* (πβ. *συγχωρῶ* > *συχωρῶ*) > *συχύζω*, μὲ οὐράνωση τοῦ *χ* μπροστὰ στὸ *ι*, ἀόριστος *σύχ'υσα* καὶ μὲ ἀποβολὴ τοῦ ἄτονου *ι* *σύχ'σα* > *σύχ'σα*, μὲ ἀπουράνωση τοῦ *χ* μπροστὰ στὸ *σ* > *σύσισα*, μὲ ἀνομοίωση τοῦ *χ* ποὺ τρέπεται σὲ ἡμίφωνο (πβ. *ἔχυσα* > *ἔχ'υσα* > *ἔχ'σα* > *ἔισα*)⁴, καὶ ἐνεστῶτας *σνῆζον*. Γιὰ τὸ οὐσ. *συσσεισμός* ὁ καθηγητὴς Τσοπανάκης παρατηρεῖ⁵: «Ἡ λ. συναντιέται στὴν Κοινὴ (ΠΔ 3 Βασ. 19, 12 4 Βασ. 2, 1) καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ εἶναι ἀρχαιοδιαλεκτικὴ (μακεδονικῆ;)». Ἴσως θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπαναλάβουμε τὴν ἴδια ὑπόθεση καὶ γιὰ τὸ ρ. *συσσεῖω*, ποὺ εἶναι ἐπίσης λέξις τῆς Κοινῆς.

κοίτ' ἢ ἔτσι λέγεται στὸ Δοξ. τὸ «κοτέτσι». Εἶναι φανερὸ πὺς πρόκειται γιὰ τὸ ἀρχ. *κοίτη*, ἢ, ποὺ ἀνάμεσα στὶς ἄλλες εἶχε καὶ τὴ σημασία «φωλιά ζώου ἢ πτηνοῦ»⁶. Στὴν Ἄδρ. καὶ Χωρ. τὸ κοτέτσι λέγεται *κοίταδ'*⁷.

κουμέλλα ἢ εἶναι πῆλινο μικρὸ δοχεῖο, ὅπου βάζουν συνήθως γάλα καὶ

1. Κ. Χοῦρμουζιάδου, Γλωσσάριον Τσακηλίου, «Θρακικά» 15(1941) 273.

2. Δὲς ἀπὸ Β. Δ. Φόρη, Τὸ ἀρσενικὸ ἄρθρο «ι» στὰ βόρεια νεοελληνικὰ ἰδιώματα, Κοζάνη 1956, παράθεμα ἀπὸ τὸν Ἄλευρᾶ «μὶ σύϊσιν οὐ μῆουκας» (σ. 24).

3. Ἄγ. Τσοπανάκης, «Μακεδονικά» 2(1941-52) 282

4. Γιὰ τὴν τροπὴ τοῦ *ἔχυσα* > *ἔισα* ὁ Β. Νεϋτον, *The Generative Interpretation of Dialect. A Study of Modern Greek Phonology*, Cambridge 1972, σ. 87, δέχεται τὴν ἐξέλιξη *ἔχισα* > *ἔχ'ισα* > *ἔχ'σα* > *ἔισα*. Περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὴ διαδικασία ποὺ προτείνεται ἐδῶ ἴσως θὰ δοθοῦν σὲ εἰδικὴ μονογραφία.

5. Ἄγ. Τσοπανάκης, ὁ.π.

6. Liddell-Scott-Kωνσταντινίδου, ὁ.π., λ. *κοίτη*.

7. Ν. Ανδριότις, *Lexikon*, λ. *κοιτάζω*.

γιαούρτι. Ἡ λ., πού εἶναι γνωστή καί στά τρία χωριά, εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ μτγν. *καμέλλα* (= εἶδος ποτηρίου, ἢ κύλιξ)¹, πού ἔγινε *κουμέλλα* μὲ τροπὴ τοῦ *α* > *ου*, ἀπὸ ἐπίδραση τοῦ διπλανοῦ *μ*². Πιθανῶς ὁμοίως ἡ λ. νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ οὖσ. *κουκ(κ)ούμα*³ + κατάλ. *-έλλα* > **κουκουμέλλα* > *κουμέλλα*, μὲ ἀνομοιωτικὴ ἀποβολὴ τῆς συλλαβῆς *κου*⁴, πβ. *κουκούμα* + *-άριον* > *κουκουμάριον* > *κουμάρι*⁵.

λοῦρος ὁ· ἔτσι λέγεται στὴν Ἄδρ. ὁ ὁμφάλιος λῶρος. Πρόκειται γιὰ τὸ μτγν. *λῶρος*⁶, πού ἔγινε *λοῦρος*, πιθανῶς μὲ ἐπίδραση τοῦ οὖσ. *λουρί*.

σκοροδάριμ' καὶ *σκοροδάλιμ'* ἢ· λέγεται στὴν Ἄδρ. Χωρ. καὶ Δοξ. ἢ «σκορδαλιά». Ἡ λ. προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀρχ. *σκοροδάλιμη*⁷ πού ἀπαντᾷ καὶ στὴν Εὐβοία μὲ τὴ μορφὴ *σκοροδάμι* τό. Ἄναφέρουμε τοὺς δραμινοὺς τύπους, γιατί εἶναι πλησιέστεροι πρὸς τὸν ἀρχικὸ τύπο.

στουμίδα ἢ· καὶ ἡ λ. αὐτῆ, πού σώζεται στὸ Δοξ., δὲν παρουσιάζει καμιά δυσκολία, γιατί μᾶς σώζεται φωνητικὰ ἀναλλοίωτη (ἂν ἐξαιρέσουμε τίς ἀλλαγές πού ὀφείλονται σὲ μορφολογικοὺς λόγους καὶ στὴ συμμόρφωση τῆς λ. στὴ φωνητικὴ τῶν βόρειων ἰδιωμάτων) καὶ μὲ τὴν ἴδια σημασία πού εἶχε καὶ τὸ ἀρχ. *στομίς*⁸ (= χαλύβδινον ἐξάρτημα τοῦ χαλινοῦ τιθέμενον ἐντὸς τοῦ σώματος τῶν ἵπων, στόμιον).

συνάβου ρ· πρόκειται γιὰ ἀμφίβολο ἐνεστώτα, γιατί μόνο δυὸ πληροφοριοδότες τὸν βεβαίωσαν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀπάντησαν κατηγορηματικὰ ὅτι ὁ τύπος *συνάβου* δὲ χρησιμοποιεῖται. Ἀντίθετα χρησιμοποιοῦν συχνὰ τὸν ἀόρ. *σύναφα* καὶ κυρίως τὴ μετοχὴ *συναμμένους* (συνήθως στὸ θηλυκό). Τὸ ρ. σημαίνει «διεγείρομαι ἐρωτικά, ξανάβω» καὶ εἶναι φανερό ὅτι εἶναι σύνθετο ἀπὸ τὴν πρόθ. *σύν* καὶ τὸ ρ. *ἄπτω*. Ἄν δεχτοῦμε, ὅπως κάνουν πολλοὶ λεξικογράφοι, ὅτι τὰ ρήματα *ἄπτω* (=ἀνάβω) καὶ *ἄπτω* (=προσαρμόζω) ἔχουν διαφορετικὴ ἐτυμολογικὴ προέλευση⁹, τότε ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἀμάρτυρο ἀρχ. ρ., σύνθετο ἀπὸ τὴν πρόθ. *σύν* καὶ τὸ ρ. *ἄπτω* (=ἀνάβω), ἄσχε-

1. Liddell-Scott-Kωνσταντινίδη, ὁ.π., λ. *καμέλλα*.

2. Χ. Συμεωνίδη, Χείλωση στὴ Μεσαιωνικὴ καὶ Νέα Ἑλληνικὴ, «Βυζαντινὰ» 4(1972) 243.

3. Liddell-Scott-Kωνσταντινίδη, ὁ.π., λ. *κουκούμα*.

4. Μ. Φιλήντα, Γραμματικὴ, σ. 87-89

5. Ν. Ἀνδριώτη, Ἐτυμολογικὸ λεξικὸ τῆς κοινῆς νεοελληνικῆς, Θεσσαλονίκη 1967, λ. *κουμάρι*.

6. Liddell-Scott-Kωνσταντινίδη, ὁ.π., λ. *λῶρος*.

7. Ν. Ανδριώτη, Lexikon, ὁ.π., λ. *σκοροδάλιμη*.

8. Liddell-Scott-Kωνσταντινίδη, ὁ.π., λ. *στομίς*.

9. Ν. Ἀνδριώτη, Παράλληλοι σημασιολογικαὶ ἐξελίξεις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας, Θεσσαλονίκη 1960, σ. 27.

το πρὸς τὸ κοινὸ *συνάπτω*, πὸν ἔχει γιὰ δεύτερο συνθετικὸ τὸ ρ. *ἄπτω* (=προσαρμύζω). Ἐὰν πάλι δεχτοῦμε ὅτι κάτω ἀπὸ τὶς δυὸ διαφορετικὲς σημασίες τοῦ *ἄπτω* κρύβεται τὸ ἴδιο ρ.¹, τότε ἔχουμε μιὰ ἄγνωστη ὡς τώρα σημασία τοῦ *συνάπτω* πὸν πρέπει νὰ τὴ θεωρήσουμε ἀρχαία, ἔστω καὶ ἂν δὲ μαρτυρεῖται πουθενά.

τρουπάρ' τὸ λέγεται στὸ Δοξ. τὸ σημάδι (σωρὸς ἀπὸ πέτρες ἢ μιὰ μεγάλη πέτρα) πὸν βάζουν γιὰ σύνορο στὰ χωράφια. Δὲ χωρᾶ καμιὰ ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ὑποκοριστικὸ τοῦ ἀρχ. *τροπός*, γιὰ τὴ διάδοση τοῦ ὁποῖου στὰ νεοελληνικὰ ἰδιώματα τὸ «Lexikon der Archaismen» μᾶς πληροφορεῖ² «τροπὸς ὁ agr. gedrehter lederner Riemen mit dem die Ruder an der Ruderbank befestigt sind: Ep, τρόπος Eub (Konis, Kyme u.a.), Karpath, στρόπος Rhod; 1) dss (Karpath, Rhod), 2) Balken, die ein Weinfäß stützen (Eub), 3) Abfließrinne an der Ölpresse (Ep); vgl. τροπότηρ ὁ». Ἡ ἐξέλιξη ἀπὸ τὴ σημασία «δοκὸς» στὴ σημασία «σωρὸς ἀπὸ πέτρες ἢ μεγάλη πέτρα πὸν μπαίνει γιὰ σύνορο στὰ χωράφια» δὲν παρουσιάζει καμιὰ δυσκολία, γιὰτι καὶ οἱ δοκοὶ καὶ οἱ σωροὶ ἀπὸ πέτρες χρησιμοποιοῦνται γιὰ ὀροθετικὰ σημάδια.

Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΖΙΤΖΙΛΗΣ

SUMMARY

Christos Tzitzilis, Archaisms of the dialects of Drama.

The author stresses the conservative character of the vocabulary of modern Greek dialects of Macedonia. He treats some dialect words from the district of Drama, which words he believes to be of ancient origin. The words he deals with are the following: διασειζομι, κοίτ', κουμέλλα, λοῦρους, σκουρδάριμ' καὶ σκουρδάλιμ', στουμίδα, συνάβου καὶ τρουπάρ'.

1. Ὁ. π.

2. N. Andriotis, Lexikon, ὁ.π., λ. *τροπός*.